

Innvandrere

Kultur- kollisjon og fremmed- frykt

Av Thorleif Øisang, Bærum

I en kronikk i Aftenposten 16.1. hevdet jeg at den fremmedfrykt vi i dag opplever bl.a. har sin årsak i at mange innvandrere står for et religions- og kultursyn som er svært forskjellig fra vårt. I den forbindelse pekte jeg på at hos enkelte innvandrergrepper – de islamske – hadde jeg inntrykk av at religiøse dogmer og bestemmelser står over de verdslige lover, og at dette i enkelte tilfeller kunne føre til at man tok loven i egne hender, f.eks. ved hevnaksjoner.

En innsender i avisen, *Atta Ansari*, er svært uenig i dette og hevder i et indignert innlegg at et slikt syn er fullstendig fremmed for det islamske religions- og samfunnssyn. Jeg deler her slett ikke *Atta Ansari*s påstand. I de senere års nyhetsbilde fins det tallrike eksempler på at man, fra et muslimsk synspunkt, ser på de religiøse bestemmelser, slik de bl.a. kommer til uttrykk i Koranen, som *overordnet* de verdslige lover, hva igjen har gitt seg utslag i slike handlinger som jeg nevnte, *uten* at det sivile lovverk har kommet til anvendelse. Jeg tviler ikke på at det i stater som bekjenner seg til islam finnes «verdslige» lover som forbyr f.eks. blodhevn, men vi har ofte sett eksempler på at de ikke blir gjort gjeldende fordi religionen tillater visse avvik. *Ansari* innrømmer da også at man innen islam har noe som heter *nødverge* som kan komme til anvendelse. Men jeg må si at man på muslimsk hold synes å tolke dette begrepet ganske vidt.

Det snakkes i denne forbindelse om toleranse, og mangel på sådan, hos mange norske. Men denne mangel fins da i høy grad også på den annen side. Når man går til det skritt å drepe per-

soner som har medvirket til å utgi en bok som oppfattes som krenkende overfor en bestemt religion (islam), og når man direkte og gjentatte ganger oppfordrer til drap på den person som har skrevet boken, vitner dette om en intoleranse som er grenseløs, ja, om det som verre er, om meningsterror og religiøs fanatisme. Når det, også her i Norge, fins ganske mange som åpent bekjenner seg til en religions- og samfunnsoppfatning som gir sin tilslutning til slike drapshandlinger, er det ikke til å unngå at det fører til alvorlige kulturkollisjoner.

Nettopp dette er det som forårsaker den fremmedfrykt vi nå stadig opplever. At denne er berettiget, kan det ikke herske tvil om. At den må bekjempes, anser jeg som nødvendig, all den stund vi er på vei inn i et flerkulturelt samfunn. Men fremmedfrykten bekjempes ikke ved å fornekte vår egen kulturelle identitet, ved ensidig å vise det jeg vil kalle *overtoleranse*, og slett ikke ved å komme med antydninger om rasisme overfor dem som – svært forsiktig – peker på at vi i dette land står overfor en innvandrersituasjon som vi må ta alvorlig.

En annen innvandrers, *Alfredo Zamudio*, som så vidt jeg forstår, er spansk, som bekjenner seg til den katolske tro og attpåtil har bodd i Norge i tyve år, lar det – i et innlegg fylt til randen av urimelige, og til tider forvirrende, påstander – indirekte skinne igjennom at det er slike som *ham* jeg sikter til når jeg snakker om fremmedfrykt. La det være sagt, og i tråd med hva han selv er inne på i sitt innlegg, så har spanskta-lende katolikker overhodet ikke vært i mine tanker når jeg snakker om innvandring av fremmedkulturelle.

En tredje innsender, *Abdelai Berrisoul*, er så meningsløst usaklig i alle de holdninger han tillegger meg når det gjelder innvandrere at jeg anser enhver saklig imøtegåelse som fullstendig nyteløs. Det er innvandringen *generelt* og den medfølgende kulturkollisjon og fremmedfrykt jeg ønsket å sette søkelyset på i min kronikk i Aftenposten, ikke den enkelte innvandrers oppfatning av det samfunn og det land han nå oppholder seg i.

AP 23/2 - 96

Kuf